

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. október 6.
(vasárnap)**

Szepesy László

VIGASZTALÁS NEHÉZ IDŐKBEN

Énekek: 25,1, 77,1-3.8, 119,38, 201,1.4-6

Lekció: Jeremiás siralmi 3,17-33

Alapige: Jeremiás siralmi 3,20-21

„Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az én lelkem. Ezt veszem szívemre, azért bízom.”

Imádkozzunk!

Imádunk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, a Te személyedért, azért, aki vagy, akinek mutatod az igében magadat, és akinek hit által láthatunk a mindennapi életünk során. Magasztalunk Téged azért, mert nemcsak teremtettél, nemcsak gondokat viselted, hanem elküldted egyszülött Fiadat, hogy a bűnből kiragadj, új élettel ajándékozz meg, megváltás és megszabadíts bennünket Neked oda-szánt, Veled töltött és boldogságban megélhető életre.

Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is kegyelmesen hordoztál és megtartottál bennünket. Ismersz egyen-egyenként minket, szívünk gondolatait, fájdalmait, mindazt a terhet, amit ránk helyeztél, a próbákat, amelyeket elhordozunk, örömeiket, sikereket, amelyeket szintúgy Te adsz. Köszönjük Neked, Urunk, hogy minden helyzetben Te vagy a mi könyörülő Istenünk. Hálát adunk azért, hogy népünk történelmében is visszatekintve, a sötét időszakokban is elmondhatjuk: Te voltál a mi Urunk, és Te voltál az, aki a bűnből megszabadítottál, és Hozzád a legsötétebb időszakokban, napokon is lehetett fordulni. Áldunk azért, hogy keresel bennünket, azért, hogy a tekintetünket felemeld, a földről, a testiről Tereád, szent Fiadra és a Te ígédre és akaratodra.

Kérünk, segíts, hogy a mai alkalommal is így a szívünk felemelkedjék Szentlelked munkája révén Hozzád, az igében Téged magadat segíts meglátnunk, még jobban megismernünk, Benned bízunk. Kérjük, hogy mindaz, amit üzensz, változtassa meg az életünket, változtasson minket magunkat, hogy másként tudjunk élni, másként

VIGASZTALÁS NEHÉZ IDŐKBEN

tudjunk menni a munkába, az iskolába, máshogy tudjuk egymást szeretni, máshogy tudjunk szolgálni, vagy éppen gyermekeket nevelni. Kérünk, hogy valóban Szentlelked munkálkodjék bennünk, és adj nekünk őszinte választ a Te szavadra! Add nekünk a hálaadás, neved dicsőítésének énekét a mi szívünkbe, és kérünk, hogy mindez indítson minket arra, hogy Téged dicsőítsünk és magasztaljunk szavainkkal és életünkkel egyaránt! Így kérünk, legyen áldásod istentiszteletünkön, Rád figyelésünkön, és majd a Te szavad elhívésében és megcselekvésében is. Így dicsőítsd meg magadat a szívünkben és életünkben!

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Minden nép életében vannak sötét időszakok, amikor a veszteség, a fájdalom és az igazságtalanság érzete sokakat átjár. Október 6-án magyar népünk is egy ilyen napra emlékezik vissza, amikor a hazát szolgáló emberek az életüket adták oda. Minden nép életében vannak ilyen sötét napok és időszakok, Izráel életében is eljött ez az időszak. A héten a református bibliaolvasó kalauz szerint a Jeremiás siralmainak könyvét olvashattuk napról napra. Ez az egyik legborúsabb, legszomorúbb és legtragikusabbnak tűnő könyv a Bibliában. Jeremiás az után írta, hogy a babiloni seregek elfoglalták és lerombolták Jeruzsálemet, Júda népét pedig rabszolgaként elhurcolták Babilonba és a környező tartományokba. A jeruzsálemi templomot az ellenséges seregek lerombolták, a királyi palota a város többi épületével együtt leégett, a városfalat pedig majdnem teljes hosszában a földdel tették egyenlővé. Mindezeket látva, ezeket átélve Jeremiás próféta Isten Szentlelkétől vezetettve sirató énekeket írt. A Siralmak könyve ezt az 5 sirató gyászdalt tartalmazza. Bár ő tudta, hogy mindez be fog következni, hiszen Isten általa is előre figyelmeztette Júda népét erre, mégis fájt neki átélnie Isten ítéletét és annak beteljesedését. Jeremiásnak borzalmas volt látnia, hogy az egykor szép és dicső és ékes város, amelyet Isten is a maga székhelyének, erősségének hívott többször is, az most romokban hever. És az is fájt Jeremiásnak, amit látania kellett a városon belül. Szörnyű dolgoknak volt a szemtanúja: a város lakói hosszú ideig éheztek, nagyon sokan éhen is haltak, gyermekek és tiszteletben álló emberek holttesteik feküdtek az utcákon, fiatal férfiak, édesapák, férfiek katonaként tömegesen haltak meg. Jeremiás mindezeket átélve, lelki fájdalmát beleírta ezekbe az irodalmilag is gyönyörű remekművekbe, és rámutatott mindarra, ami az események mögött állt: az Úr haragjára.

A kérdés az: mit tegyen az ember, a hívő ilyen időkben? Amikor az élet nehezzé és szinte elviselhetetlenné válik számára. Amikor annyi nyomorúságot, fájdalmat, gyengeséget és gonoszságot lát, hogy lelkileg csak nagyon nehezen tudja mindezeket hordozni. Nem csak a tehetetlenséget, fájdalmat és szenvedést éli át egyszerre, hanem elveszíti a reményt is, az abban való bizakodást, hogy a régi szép napok egyszer visszatérnek. Hallhattuk az igében, maga Jeremiás mondta ki, hogy elvesztette a reményét az Úrban. És ezt egy próféta mondta ki! A halál árnyékának völgyében járva, mások vagy talán éppen saját szenvedését, a nélkülözést, az embertelenséget tapasztalva, mit tegyen, mit gondoljon, mit higgyen az ember hívőként? Hogyan élje meg és élje túl a sötét időszakokat? A választ Isten a 3. fejezet üzenetében adja meg nekünk. A 18. versben Jeremiás azt írja le, hogy lelkileg a legmélyebb és a legsötétebb állapotba került. Ezt gondolta magában: „*Elveszett az én erőm és az én remény-*

ségem az Úrban”. Ez hívóként az egyik legborzalmasabb lelkiállapot: az, amikor az ember már reménykedni sem tud Istenben.

De mit tett az Úr Jeremiással, hogy kimentse őt ebből az állapotból, és segítsen neki továbblépni? A válasz röviden az, hogy emlékezni tanította. A 21. versben olvassuk erről (amelyet Károli úgy fordított): *„ezt veszem szívemre, azért bízom*”. Szó szerint a héber mondat azt jelenti, hogy ezt a gondolatot fordítom vissza, idézem fel a szívemben, azért bízom. Másként szólva: ezekre emlékezem vissza. De mégis mire? Mi az, ami bizakodásra ad okot ilyen sötét időszakban? Mi az, ami az Úr ítéletének ideje alatt reményt adhat a hívó embernek? Mert hogy Isten ítélete volt mindaz, ami Jeruzsálemmel történt, az nem volt kétséges Jeremiás számára. Amíg Jeremiás könyvében érdekes módon az ítélet végrehajtójaként a próféta mint emberi eszközt, Babilont nevezi meg, addig a Jeremiás siralmaiban egyszer sem fordul elő ez a név, nem találkozunk vele, hanem helyette újból és újból arra mutat rá Jeremiás, hogy maga az Úr volt az, aki ítéletét végrehajtotta népe felett, mert az elfordult Tőle, megszegte a szövetséget, amit Vele kötött, és bálványimádásba merült. Ez nem volt kétséges Jeremiás számára. Azt mondja a próféta: *„Megteljesíté az Úr az Ő búsulását, kiöntötte az Ő felgerjedt haragját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemésztette annak fundamentumait*” (Siralma 4,11). A 2,4-ben azt olvassuk, hogy az Úr *„feszítette kez-ívét, mint valami ellenség, kinyújtotta jobb kezét, mint támadó, és megölt mindent, ami a szemnek kívánatos; Sion leányának sátrában, mint a tüzet öntötte ki búsulását*”. Az 1,5-ben világossá teszi, hogy az Úr verte meg népét bűne miatt. Ha a világ az Úr haragjával néz szembe, akkor mi ad okot a hívó embernek a reménységre?

Csak az, Testvérek, ha Istenre néz! Csak az, hogyha az Úrra nézünk. Ha a világra nézünk, mit látunk? Szenvedést, fájdalmat, embertelenséget, bűnt, romlottságot, ítéletet és büntetést. Ha csak erre néz az ember, akkor elveszíti a reménységét, a bizalmát és a hitét. Ellenben ha az Úrra néz, akkor meg fogja Őt látni olyannak, aki Ő valójában: könyörületesnek és irgalmasnak. Hiszen – kérdeznék sokan – nem éppen az Úr ítélete miatt van ez a fájdalom és ez a szenvedés? De igen, de az Úr nemcsak az ítéletnek, hanem a kegyelemnek is Istene! Attól még, hogy a világban és körülöttünk az ítélet zajlik, Ő még ugyanolyan kegyelmes Úr marad! Ez az, amire Jeremiást emlékeztetni kellett! Sose szabad csak az Úr egyik arcát észrevennünk, Testvérek. Nem szabad Őt csak kegyelmes, vagy csak haragvó és büntető Istennek látnunk, mert mindkét esetben hamis képet kapunk Őróla. Ő egyszerre mind a kettő. Ő egyszerre az igazságos Bíró és a kegyelmes Isten, aki az Ő Fiát adta oda értünk, ha *„valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”. A keresztfán Jézus Krisztus szenvedésében és halálában egyszerre kell látnunk Istennek bűneink feletti ítéletét, és észre kell vennünk az Ő kegyelmét, mentő szeretetét, amellyel értünk áldozta önmagát. Jeremiásnak a sok megpróbáltatás közepette erre kellett visszaemlékeznie.

Valaki egyszer találóan azt mondta, hogy az emlékezet olyan, mint egy szolgálólány. A kétségbeesett és aggódó szívű ember sötét emlékeket, aggódásra való okokat és érveket hozat elő vele, amelyek táplálják az elkeseredését és a reménytelenségét. Ellenben ha Isten Szentlelke átformálja az emlékezetünket, akkor az olyan dolgokat idézhet fel bennünk, és hozhat elő, amelyek nemcsak, hogy vigasztalhatnak, hanem bátoríthatnak és reményt adhatnak nekünk. Ezt teszi az Úr itt Jeremiással. Ebben a sötét hangulatú műben a 3. fejezetben szinte világosságként ragyog fel Jeremiás számára, hogy milyen kegyelmes az Úr. A korábbi részekben hosszan beszél az Úr haragjáról, amely Jeruzsálemet sújtotta, hiszen ezt látta Jeremiás, ez vette őt körül, azt

írta le. De a Szentlélek ráébreszti arra, hogy ez egyoldalú kép lenne az Úrról, és eszébe juttatja, hogy kicsoda Ő valójában. A szenvedő embernek erre van szüksége, hogy emlékezzen az Úrra és az Ő kegyelmére.

A Zarándok útja című híres keresztyén könyvben a főhős, Keresztyén egyszer Kétségbeesés óriás fogságába esik. Sokáig a rabja marad, sokat szenved tőle. Végül hogyan szabadul meg? Úgy, hogy eszébe jut valami, visszaemlékszik valamire, ami létfontosságú lett számára: arra, hogy Isten ígéreteinek kulcsa ott lóg a nyakában. Ő maga börtönbe került, hosszan szenvedett, és a szabadítás kulcsa végig ott volt nála, de nem emlékezett rá. A változás akkor történt, akkor szabadult meg, amikor eszébe juttatta a Szentlélek, segített visszaemlékezni, hogy ott van a kulcs. Valami ilyesmiről beszél Jeremiás is a 21. versben, hogy a hívő embernek meg kell tanulnia a Szentlélektől visszaemlékeznie arra, hogy egyedül az Úrban van az ő reménysége. Lehet, hogy az Úr haragját látja maga körül, de ő akkor is csak az Úr kegyelmében bízhat, senki és semmi másban.

Röviden nézzük meg a szóban forgó 3. fejezetben, hogy mikre tekintett Jeremiás vissza azokban a sötét napokban, és mivel vigasztalta hívő társait, akik megmaradtak vele együtt Jeruzsálemben, a nehézség óráiban. Itt egy egész listát találunk. Jeremiás visszaemlékezett a zsoltárookra és más bibliai könyvekre, és azokat juttatta eszébe a Szentlélek. Hasznos dolog, Testvérek, tanulni zsoltárokat, bibliai verseket, hogy legyen mire a Szentlélek emlékeztessen bennünket. De mikre is emlékezett Jeremiás?

Először is azt mondja a 22. versben: *„Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk.”* Mivel vigasztalja tehát Isten Jeremiást? Először azzal az egyszerű tényvel, hogy bármilyen nagy is a jelenlegi nyomorúság, az Úr kegyelméből még nem pusztult el. Valljuk meg őszintén: ez sok esetben sokak számára csekély vigaszt jelent. Örülünk annak, hogy még élünk? Ez nem ad sok örömet. Gondoljuk azonban alaposan át: lehet, hogy ez a vigasztalás nem tűnik túl nagynak első látásra (pedig ha alaposan végig gondolnánk, látnánk, hogy nagyon mély), de ha egy nagyon gyenge ember, aki egy gödör aljára került, és fel szeretném segíteni, és fel akarna mászni, akkor nem nagy lépcsőfokot kell neki adni, mert erőtlen, nem fog tudni nagyokat lépni. Először csak egy kis követ kell adni, amire már rá tud állni, hogy ha majd erőre kap, akkor a következő lépést meg tudja tenni a gödörből kifelé. Ugyanígy tesz velünk Isten is. Először azzal vigasztal minket, hogy nincs végünk. Mit jelent ez? Röviden azt, hogy jussanak eszünkbe azok az emberek, akiknek már végük van. Akik Isten kegyelmét elutasítva, az Ő bűnbocsánatát megvetve, bűneiktől beszennyezve haltak meg, és kerültek az örök kárhozatra. Akikről Krisztus azt mondja, hogy *„az ő férgük meg nem hal, és tüziük el nem alszik”* soha (Márk 9,44). Az ő fájdalmukhoz, szenvedésükhöz képest az élő ember helyzete, akármilyen is legyen az, még mindig jobb, akármilyen furcsának is tűnjön ez számunkra. Az ő helyzetük már megváltozhatatlan. A miénk nem. Furcsának tűnhet ez, de gondoljunk például a koldus Lázár esetére. Lehet, hogy életét az utcán töltötte, egész testét sebek borították, kutyák nyalogatták azokat, koldulnia és kéregetnie kellett a mindennapi kenyérért, mégis az Úr gyermeke volt, és az örök élet öröksége várt rá. Lehet, hogy fájdalmakkal és megpróbáltatásokkal teli volt minden napja – és ezeket nem kell lebecsülnünk, mert ezek komoly fájdalmak és terhek voltak neki –, de jobb helyzetben volt, mint azok, akik gazdagon éltek földi életüket, majd haláluk után a pokolban ébredtek fel. De még a hitetlen embernek is vigaszt jelenthet az, hogy még van neki lehetősége megtérni az Úrhoz, mert még tart a kegyelmi idő, mert még nem vészett el, akármilyen súlyos

és nehéz megpróbáltatásokon is megy keresztül. Ez az első vigasz, amire jó visszaemlékeznünk: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk.” Kicsinynek tűnhet, de olyan ez, Testvérek, mint amikor az ember tüzet rak. Először nem a nagy hasábot vagy szenet gyújtja meg, hanem a kisebb, jobban égő gyújtóst, ami bár először kis lánggal ég, de aztán abból lesz majd a nagyobb tűz, ami lánggra lobbantja a többi tüzelőanyagot. Ugyanígy gondoljunk erre a vigasztalásra is, hogy milyen fontos kezdet ez, hogy „még nincsen végünk”!

A folytatás még bátorítóbb. Jeremiás ugyanis arra irányítja a figyelmünket, hogy „nem fogyatozik el az Ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!” Ez pedig azt jelenti, hogy akármilyen legyen a mostani helyzetünk, akármilyen reménytelennek tűnjön emberileg nézve az állapotunk, mégis Isten kegyelmének újabb és újabb bizonyítékai várnak ránk, hiszen az – ígéri az Úr – sose fog el. A holnapi nap Isten hűségének újabb áldásait fogja hozni, hiszen „minden reggel meg-megújul” az. Olyan forrás ez, amely sosem fog elapadni, hanem mindig nekünk adja hűsítő, szomjat oltó vizét. A Hozzá fordulók ezt megtapasztalják. Vagy talán semmibe vesszük azt, hogy Isten a mai napon is irgalmas volt velem? Vagy semmibe veszem azt, hogy irgalmas és hűséges szeretettel szeretett engem? Lehet, hogy körülöttünk a világ a feje tetejére áll, saját életünk rendje is lehet, hogy felborul valami miatt, nyugalomunk, kényelmünk elvész, mégis ilyen időkben is fordulhatunk az Úrhoz, és bízhatunk az Ő irgalmasságában! Ebben bíztak Dániel barátai is, amikor tüzes kemencével fenyegették őket, majd később bele is vetették. Úgy gondolkodtak, hogy lehet, hogy mi elveszünk, de az Úr hűsége és irgalmassága kőszikla számunkra a halálban is, amelyre biztosan állhatunk. Az életnek akármilyen vihara dúlhat körülöttünk, és látszólag nagy rombolást végezhet személyes életünkben, mégis a kősziklára épített ház megmarad, mert azt nem rendítheti meg semmi.

Sokan azért nem tartják sokra ezt a vigasztalást, mert Isten irgalmassága és hűsége irántunk – amelyet egyébként nem érdeklünk meg – kevesebbet ér számunkra, mint e világ kincsei, örömei és kényelme. Aki azonban az odafelvalók tükrében nézi az életét, és az örökélet távlatában gondolkodik, hisz és remél, az tudja, hogy mekkora kincsek ezek. Mert akkor, amikor bűneink miatt szenvedünk, mi másban reménykedhetnénk, mint Isten irgalmasságában, hogy véget vet annak? És amikor emberekben csalódunk, vagy nincs, akire számítsunk, aki gondunkat viselné, akkor vajon Isten hűségében megmutatkozó szeretete és ragaszkodása hozzánk nem vigasztal bennünket? Vajon Dávid király, amikor Isten meg akarta büntetni őt népszámlálásának bűne miatt, vajon miért azt választotta, hogy az Úrtól jöjjön a büntetés, és ne emberektől? Három lehetőség közül választhatott, és ő ezt választotta, hogy az Úr verjen meg bennünket. Mit mondott? Miért az Urat választotta? Azért, mert hitte, vallotta, hogy „nagy az Ő irgalmassága” (2Sámuel 24,14), majd megkönyörül még az ítéletben is rajtunk, és nem kellett csalódnia ebben: elkezdődött az ítélet, sokak szenvedtek, haltak meg, de az Úr megkönyörült az Ő népén, és véget vetett az ítéletnek. Csak ha erre a két dologra emlékszünk is minden egyes nap: Isten irgalmasságára és hűséges szeretetére, arra, hogy a mai nap is így bánt velem, ezek tükrében, akkor már van miért hálát adnunk! Lehet, hogy ez sem tűnik túl nagy vigasztalásnak, mégis egy újabb lépcsőfok a mély gödörből kivezető úton.

A következő vigasztalás még bátorítóbb. Dáviddal együtt azt vallja meg Jeremiás a 24. versben: „Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom.” Sokszor nehezen fogadjuk el, hogy valakit vagy valamit elveszítünk. Úgy gondoljuk,

hogy életünkben kevés öröm marad, ha az, amit vagy akit szeretünk, nem marad a miénk! Jeremiás arra emlékeztet minket: micsoda kincsünk van, ha az Úr Jézus Krisztus a miénk! Az Ő személye a legdrágább kincsünk, amivel valaha is bírhatunk. Még a lottó ötös sem múlhatja ezt felül. Nem pótolhatja Őt sem hírnév, sem gazdagság, sem siker, sem nagy tudás, sem család, sem barátok, sem semmi más. Mindezekkel bírhatunk, de ha Ő nem a miénk, akkor mindennél szegényebbek vagyunk.

Itt azonban fontos valamit tisztáznunk. Jeremiás nem azt mondja, hogy Isten egy része az örökségemnek. Nem azt mondja, hogy rengeteg mindenem van, és ezek egyike Isten. Sokan így gondolják, hogy az Úr egy életünk sok értéke közül. Ez azonban nem így van. Az igazság az, hogy Ő az egyetlen kincsünk, ami örökre megmarad. Ő nem része az életünknek, hanem Ő maga az élet! Ő nem egy értékes személy a sok közül, hanem az egyetlen, aki által mások értékessé válhatnak. És külön bátorító dolog, hogy bár keresztyénként sok mindent elveszíthetünk, és el is fogunk (készüljünk erre lelkiekben), de az örökségünket soha nem veszíthetjük el. Miért? Azért, mert elveszíthetetlen, mert Isten az, és Ő nem enged el minket! Isten a te mindened; ezért, ha mindent elveszítenél itt a földön, kivéve Istent, akkor is megmaradt szó szerint mindened, mert Ő a te mindened. Kérdésként is feltehetném: Ő a te mindened? Őbenne van szívünk minden gazdagsága? Hogyan is veszíthetnénk el kincsünket, hiszen mennyei Atyánk örökké él és megmarad? Hogyan rabolhatnának ki minket, ha a mi kincseink a mennyekben vannak? Mert Krisztus arra szólít fel, hogy olyan kincseket gyűjtsünk, ami megmarad. Luther Márton a 390. dicséretben így fogalmaz: „Kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez önekik? Miénk a menny örökre!” Hogyan kellene viszonyulnunk földi kincseinkhez és az Úrhoz? Valaki egyszer azt mondta, hogy olyan ez, mint amikor kint verőfényesen süt a nap, és mi mégis gyertyát gyújtunk, ég annak a lángja, és mi annak a fényének örülünk. Valaki odajön, és elfújja a gyertya lángját. Mit fogunk csinálni? Magunkba roskadva szomorkodunk, hogy nem ég a gyertyánk, elveszett a fénye, miközben verőfényesen süt a nap? Nem, Testvérek, amíg Isten a mi örökségünk, akit soha senki nem vehet el tőlünk, addig nem tehetjük ezt.

A következő vigasztalásunk így szól: *„Jó az Úr azoknak, akik várják Őt; a léleknek, amely keresi Őt.”* Ez nemcsak az Úrban való bizalomra buzdít minket, hanem az imádságra is! Mert Őt az ígén keresztül tudjuk keresni, viszont mindazt az ígéretet, amit megkapunk a Szentírásból, az imádságon keresztül kérhetjük Őtől. Az imádság nyomorúság idején mindig felemel minket a Szentlélek munkája révén, gondoljunk csak Dávid zsoltáira. Olyan ez, mint amikor egy koldus nagyon éhes, és elmegy egy ingyenkonyhára, abban bízva, hogy ott kap ételt, és bemegy, és valóban adnak neki. Ha egy másik koldus látja ezt, vajon nem fog-e ő is bátran bemeni, és kérni abban reménykedve, hogy ő is kapni fog? Istennel is így van, és az imádsággal is. Ő milliókat vendégel meg. Azok közül, akik Hozzá fordulnak, senkinek sem kell attól félnie, hogy hűvös fogadtatásban lesz majd része. Ő minden Hozzá forduló meg tud elégíteni, és meg is fog, mert Ő jó. Ezt vallja meg Jeremiás: *„Jó az Úr azoknak, akik várják Őt; a léleknek, amely keresi Őt.”* Az imádság olyan lehetősége a hívőnek, amely minden helyzetben elérhető számára. Nincs az a veszteség, nincs az a fájdalom vagy szenvedés, amely során imádságban ne állhatnánk oda a kegyelem királyi székéhez alkalmas időben való segítségért könyörögni!

A következő dolog már kicsit mélyebbre visz minket, és nagyobb vigasztalást nyújtunk belőle. Azt mondja Jeremiás: *„Jó a férfinak, ha igát visel ifjúságában.”* Ez ar-

ra emlékeztet minket, hogy Isten a terhek és megpróbáltatások alatt is formál minket, azaz a szenvedést is, mint minden mást az életünkben, a javunkra tudja és akarja is fordítani. Egy kisgyermeket rá kell venni, hogy bevegye a keserű ízű, szirupos gyógyszert. Lehet nagyon beteg, elmagyarázhatjuk neki, hogy ettől meg fogsz gyógyulni, de attól ő még nem akarja bevenni, hiszen nagyon rossz az íze. Egy felnőttet már – reménység szerint – nem kell így rábeszélni. Tudja, hogy a keserúséget el lehet és el is kell viselni ahhoz, hogy újra egészséges legyen, és ezért elviseli. Ha lelkiileg gyermekek vagyunk, nem emlékszünk arra a gyümölcsre, amelyet a nyomorúság hoz, akkor gyakran sírunk és zúgolódunk az Úr ellen. A hitben nagykorú azonban idővel megtanulja, hogy a földi szenvedéssel gazdag lelki ajándékok járhatnak együtt. Ő is sírhat, mint Dávid, elpanaszolhatja, elmondhatja, ami a szívében van, de nem eshet úgy kétségbe, mint az, aki ne tudná, hogy az Úr a szenvedést is hogy fel tudja használni az életben, és ezért máshogy viszonyul a veszteségekhez és fájdalomhoz. Tudja, hogy ezek közelebb viszik őt Istenhez, még inkább megérzi az ember a rászorultságát, hogy nekem az Úrra van szükségem, az imaéletét fel tudják pezsdíteni, és még sok más áldást is hozhat. Dávid is bizonyosságot tesz erről, mikor azt mondja: *„Jó nekem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet”* (Zsoltárok 119,71). Jónak tudta mondani, ami korábban fájt neki.

Végül pedig, utoljára abba a vigasztalásba gondoljunk bele, hogy a megpróbáltatások ideje nem tart örökké. Hiszen – mondja Jeremiás – *„nem zár ki örökre az Úr. Sőt ha megszorít, meg is vigasztal az Ő kegyelmességének gazdagsága szerint”*. A megpróbáltatások idején gyakran elfeledkezünk erről. Pedig ha a fájdalom elérte Istentől rendelt célját az életünkben, higgyük el, el fog tűnni. Nem gondolhatjuk azt, hogy az éjszaka örökké tart, sem azt, hogy a télnek soha nem lesz vége. A sötétség után világosság jön, és a hideget a meleg váltja fel. Ugyanennyire bizonyos az is, hogy az Úr meg fogja vigasztalni az Övéit, és könyörül rajtuk. Lehet, hogy a sötétől, a fájdalomtól nem látjuk most a hegyet, de az attól még ott van a helyén. Ugyanígy lehet, hogy lelki terheinktől, veszteségeinktől, fájdalmainktól nem érezzük Isten szeretetét, de attól Ő még biztosan és örökre szeret, és soha nem hagyja el az Övéit!

Látjuk tehát, hogyan vigasztalta Isten Jeremiást? Emlékeztette őt arra, hogy valójában kicsoda az ő Istene! Az emlékezés ilyen módon nemcsak, hogy hasznunkra lehet nehéz időkben, hanem egyenesen felemelhet minket mennyei Atyánkhoz, és az öröm és hála szavait adhatja a szívünkbe. Isten Szentlelke vezessen minket így is, és segítsen, hogy mi is hasonló módon tudjunk másokat vigasztalni!

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, Urunk, mert mindvégig igazságos és könyörülő Úr vagy. Magasztalunk azért, hogy ítéleteid igazságosak, és minden, amit teszel ebben a világban, amit látunk magunk körül, vagy ahogy éppen az életünk alakul, azt Tőled fogadhatjuk el. Köszönjük Neked, hogy minden fájdalom, minden veszteség és minden megpróbáltatás közepette is Te ugyanaz a könyörülő Atya vagy, akihez bátran fordulhatunk, bűneinket megbánva, Hozzád térve. Köszönjük, hogy Te meg akarsz vigasztalni, és irgalmasságod, hűséged felől meg akarsz győzni bennünket. Köszönjük Neked a Te hűséged, a Te irgalmad, amelyet nem érdemlünk meg.

Kérünk, Urunk, hadd hozzuk Eléd szenvedő testvéreinket! Könyörgünk azokért, akik kórházi vagy otthoni betegágyon fekszenek, Te adj nekik lelkiekben erőt elhor-

VIGASZTALÁS NEHÉZ IDŐKBEN

dozni a test fájdalmait, a betegséget, és ha az az akaratom, hogy megmaradjon a testi teher, akkor lélekben adj nekik hitet, erőt elhordozni azt!

Eléd hozzuk gyászolóinkat, akik a héten búcsúztak szerettüktől. Te, a minden vigasztalás Istene, aki az élet és feltámadás Ura vagy, legyél az ő vigasztalójuk, kérünk!

És ide hozzuk azokat is, akik a mindennapi élet terheitől, gondjaitól és bajaitól fáradtak meg és vannak megterhelve, kérjük, hogy ahogyan Jeremiást is megvigasztaltad, úgy őket is.

Eléd hozzuk, Urunk, magyar népünket is. Kérjük, hogy a lelki sötétségben Te gyújts világosságot, kérünk, ragyogtasd fel az evangéliumot, és ragyogtasd fel dicsőségedet Krisztus arcán, hadd ismerjék meg Őt személyesen egyre többen! Könyörgünk az európai helyzetért is. Kérünk mindenkiért, aki a háború miatt szenved vagy veszítette el a mindennapok biztonságát, könyörgünk, Te legyél mellettük, Te legyél az ő vigasztalójuk, reménységük mind életben, mind halálban egyaránt! Egyedül Nálad van a bűnbocsánat és a kegyelem, hadd bízzanak Tebenned! És könyörgünk a népek vezetőiért, akiknek Te adtál hatalmat, hogy Lelked vezesse őket a béke útjára.

Kérünk, hogy minden dolgunkban hadd nézzünk Tereád! Mert ha csak magunkra és a földi hírekre és dolgokra gondolunk, sokszor elszomorodunk, kétségbe esünk, a bűnt és az embertelenséget látjuk, de köszönjük, hogy nem ez a nagyobb, és nem ez a hatalmasabb, hanem Te. Te vagy az, akinek *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, és a Te velünk kapcsolatos akaratom is megvalósul. Segíts ebben bízunk a mindennapok során! Segíts így munkába, iskolába mennünk, segíts így szeretnünk a családjunkat, testvéreinket a gyülekezetben, de az egyszerű szomszédokat is, akikkel naponként találkozhatunk! Kérünk, hogy vezess bennünket kegyelmed szerint!

És amikor majd szemtől szemben állhatunk meg Előtted, mert vagy visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket, kérünk, hadd legyen dicséret a mi szánkon, hálaadásnak szózatja. És ha még félünk a Veled való találkozástól, Te adj nekünk Veled való békességet! Így kérünk, őrizd a mindennapok során a hitben, az engedelmesség útján, és szívünkben munkáld azt a vágyat, amire teremtettél, ami életünk célja lehet, hogy Téged dicsőítsünk és magasztaljunk, méltónak gondoljunk és tartsunk arra, hogy mindent, akár szóban, akár tettben, akár eszünk, akár iszunk, vagy bármit is cselekszünk, mindent a Te dicsőségedre hadd igyekezzünk tenni! Ebben kérünk, hogy vezess minket, Krisztust követve, alázatban, hitben, kegyelmedben bízva!

Kérünk szent Fiadért, Jézusért hallgass meg!

Ámen.

201,6 ének

6. Uram, taníts gyarló éltetemnek Nagy bűnös voltára,
Ó vezess én árva fejemnek Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát felválthassam Méltó hál'adással.